

Veerle Solia

Van: Mediadoc <fa634702@skynet.be>
Verzonden: woensdag 4 juli 2012 15:02
Aan: Mediadoc
Onderwerp: Groene Belg 736: Geen mediasikkepit / België Top 20 / Ruanda-Burundi 50 / Syrië / Spaans voorbeeld / Le foot, l'histoire et la littérature

De Groene Belg 736

Onafhankelijk Belgisch e-dagblad - 3/07/2012 - 12 pagina's

Geen media-sikkepit ... / België Innovatie-Top 20 / Ruanda-Burundi 50 / Syrië / Spaans voorbeeld / Le foot, l'histoire et . . .

Het mooiste beeld van het afgelopen Euro-kampioenschap ?

EDITO

*"Don't believe a word"
Media: geloof er geen sikkepit van*

In De Standaard van vorige zaterdag maakte Tom Naegels de balans op van zijn eerste jaar als ombudsman van De Standaard. "Een bewogen jaar, met talloze nieuwscontroverses, van de Leterme sms-jes over Sierre en Pol Van Den Driessche en Jos Ghysen tot de Lieten-mail." **Wat zouden de commerciële media zijn zonder die controverses ?** Ze zouden ze zelf moeten uitvinden ! (sic) De opmerkelijkste zin in het 'essay' van Naegels was echter deze conclusie: **"Iedere redactie apart zou graag op een eigen manier omgaan met het nieuws, maar de vrees om als enige iets anders te doen dan de rest, zorgt ervoor dat iedereen hetzelfde doet."**

Merkwaardig. **En wie vrezen de redacties dan ?** Als je Naegels en co moet geloven, de Lezer. Over hun schrik voor de media-eigenaars - voor hun bazen - zal je commerciële en staats-journalisten nooit horen reppen.

Tom

Naegels

Tom Naegels was vorige week ook te gast in het katholieke weekblad Tertio, voor het coverartikel **"Journalisten leren best 'neen' zeggen"** dat binnenin verder ging met een 'dossier' van 4 pagina's over "Ethiek in de media". Daarin laat Tertio-journalist Boudewijn Van Peteghem, "hoogleraar media en ethiek **Bart Pattyn**" (KU Leuven) aan het woord. De brave man vindt **"het verkeerd om de zwartepiet door te schuiven naar instanties, managers, eigenaars** van persbedrijven, journalisten, de leiding van de VRT enzovoort."

Pattyn zet zo **heel wat volk uit de wind**. Inbegrepen politici en media-eigenaars die we niet meer mogen bekritisieren. Tertio doet dat overigens 5 pagina's lang Niet.

Nu kan ik urenlang trachten uit te leggen hoe media-eigenaars haast altijd controle uitoefenen over hun media - zie hoe bij de Amerikaanse overval op Irak alle editorialisten van alle kranten van het Murdoch-imperium net zoals Murdoch zelf, voor die overval waren, geen één dissidentje - maar misschien is volgende **anecdote** sprekender. Toen Rudy Collier me uitnodigde om een tweede periode voor De Morgen te schrijven, kantelde de sfeer plots compleet toen ik een paar vragen stelde over de eigenaar van **De Morgen**, de fijne heer **Van Thillo**. Opeens was ik voor Collier een 'ouderwetse marxist'. Wel, als je als freelancer van het achtste knoopsgat nog niet mag polsen hoe het zit met de relatie met de baas, wat zouden dan de echt belangrijke journalisten onafhankelijk kunnen werken ?

Misschien hebben ze zelf nooit als journalist gewerkt en komen academici zoals Bart Pattyn, Hilde Van den Bulck en Steve Paulussen (DGB 735) daardoor op hun wereldvreemde standpunten over de media. Bovendien maak je makkelijker carrière en **geniet je sneller media-aandacht als je de media-macht niet uitdaagt**. Als je de fictie helpt in stand houden dat de media mits wat inspanningen wel te vertrouwen zijn. Op www.mediakritiek.be doet Tom Cochez van de 'alternatieve' nieuwsstek **Apache** daar een poging toe: **"Vijf tips om het vertrouwen in de media te herstellen."**

Het stuk van Cochez opent zo: **"De Vlaming vertrouwt het niet meer"** kopt De Standaard. Onderzoek uitgevoerd aan de KU Leuven toont een forse vertrouwensbreuk aan tussen de Vlaming en maatschappelijke instellingen

zoals politieke partijen, de kerk en het gerecht. Helaas ontsnapt ook 'de media' niet aan de tendens. Het vertrouwen is in vrije val. Apache permitteert zich vijf tips om dat vertrouwen te herstellen." (1)

Maar waarom zouden mensen de media (meervoud) moeten vertrouwen ? Als we iets leren met het ouder worden, is het dan niet, dat niets te vertrouwen is ? God noch Allah. Medemens noch je eigen lijf. Het kan altijd mislopen. Het enige waar we echt zeker van zijn, is dat we er straks niet meer zullen zijn.

Is het dit niet wat de echte intellectueel onderscheidt van de valse die zijn brein verhuurt aan wie er voor betaalt, én van het klootjesvolk dat zijn instincten achterna holt: het voortdurend kritisch zijn, het georganiseerde wantrouwen, zelfs in zichzelf. Altijd beducht voor desinformatie door de eigen zintuigen en voor de valkuilen van het eigen denken.

Wat zouden we dan kunnen pretenderen met zekerheid te spreken over grote thema's zoals de Euro-crisis, de burgeroorlog in Syrië of het dossier van de kernenergie in eigen land ? Wie de berichtgeving volgde over de jongste EU-top, weet hoe de aanvankelijke euforie weer omsloeg in onzekerheid, met name toen Nederland en Finland twijfels deden rijzen over het akkoord. En als het al moeilijk is om via de kranten de waarheid over de EU-perikelen te weten te komen, hoe onmogelijk wordt het dan via bv. de VRT ? Die presteerde het om al op zaterdagavond het Journaal te beginnen met een opening van meer dan tien minuten over de Ronde van Frankrijk, dan 9 minuten 'algemeen' nieuws en vervolgens weer 'sportnieuws'. Niets meer over de EU-top van vrijdag. Door wiens schuld is de 'Vlaamse' openbare omroep naar zo'n niveau kunnen afglijden ? Toch mede door de Vlaamse politici, of niet ?

Nog even terug naar de bizarre conclusie van Tom Naegels dat "**iedere redactie apart graag op een eigen manier zou omgaan met het nieuws, maar de vrees om als enige iets anders te doen dan de rest, zorgt ervoor dat iedereen hetzelfde doet.**" Is het niet juist **daarom dat echt onafhankelijke media nodig zijn** ? Om de wereld wel degelijk anders te bekijken. Maar als onafhankelijke media hun lezers echt een dienst willen bewijzen moeten ze **eerlijk zijn en de lezer erop wijzen dat ook zij niet te vertrouwen zijn.**

Zoals elke eerlijke documentairmaker de woorden van Brian De Palma indachtig zal zijn: "**The camera lies all the time, 24 images a second.**"

Of om het met de woorden van Thin Lizzy-zanger - wijlen - Phil Lynott te stellen:

*Don't believe a word
Words can tell lies
And lies are no comfort
When there's tear in your eyes*

*Don't believe me if I tell you
Not a word of this is true
Don't believe me if I tell you
Especially if I tell you that I'm in love with you*

jpe

(1)

http://www.mediakritiek.be/blog/2012/06/vijf_tips_om_het_vertrouwen_in_de_media_te_herstellen.html?7addda05552ee45fa3404584daaa7faa2c51c9f2=78d8s1f0ghnvcgggsbjo1rjc2

BELGIE

België in top 20 meest innoverende economieën

Volgens de Global Innovation Index van de Franse businessschool INSEAD heeft **Zwitserland de meest innoverende economie ter wereld**. Na Zwitserland bevinden zich **zes Europese landen in de top tien**, alsook twee Aziatische economieën en de VS. Het gaat om Zweden (2), Singapore (3), Finland (4), het Verenigd Koninkrijk (5), Nederland (6), Denemarken (7), Hong Kong (8), Finland (9) en de Verenigde Staten (10). Duitsland staat op de 15e plaats, Frankrijk op de 24ste. **België stijgt in de ranking en staat op plaats 20**, tegenover plaats 24 in 2011. Ons land scoort onder meer goed op onderwijs en kwaliteit van wetenschappelijk onderzoek.

INTERNATIONAAL

LAND VAN DUIZEND TERPEN **Rwanda en Burundi 50 Jaar Onafhankelijk**

Op 1 juli 1962 werden de mandaatgebieden Ruanda-Urundi, een deel van het vroegere Duits Oost-Afrika dat de Volkenbond onder Belgisch bestuur plaatste in 1924, onafhankelijk als twee staten: Rwanda en Burundi. Tijdens de Eerste Wereldoorlog hadden Belgische koloniale troepen beide gebieden al militair ingenomen. In 1946 vormden de Verenigde Naties ze om tot 'trustgebieden', die België moest voorbereiden op onafhankelijkheid.

Vandaag – en na ettelijke volkenmoorden op grote schaal – zoeken beide landen een wankel evenwicht voor hun ontluikende democratie tussen de drie bevolkingsgroepen: Hutu, Tutsi en Twa. Maar Rwanda en Burundi zijn **geen eilanden in Midden-Afrika**. Zij spelen een cruciale rol in de groeipijnen van een gebied dat van Oost-Kongo over Oeganda en Soedan loopt tot Kenia en Tanzania. En waarop de Belgische kolonisering en missionering een blijvende stempel hebben gedrukt.

Bloedbaden

Het was **1972**, ik deed mijn eerste opdracht in Bukavu. Omdat president Mobutu op korte tijd de hele kleinhandel nationaliseerde, moesten wij boodschappen doen in Bujumbura. Langs de keiige *Route des Allemands*. Eén probleem: de grenswacht weigerde breedlachend maar beslist de slagboom te openen. "**We herstellen de wegen, komt u over een zestal weken maar even terug**". Onverrichterzake terug. Anderhalve maand later dezelfde goedgehumte beambte, wierp geen blik op het paspoort, "**rijd u maar door**". Het is pas toen ik 's avonds in een Cyprisch restaurantje nog iets zat te eten, dat de eigenaar mij besmuikt toevertrouwde: "**Tienduizenden zijn het er, mijnheer. De leraar van mijn dochtertje is voorgoed verdwenen. Hij wist dat ze hem kwamen ophalen. Toch vertrok hij naar school. Deed zijn beste pak aan. Als ik toch moet gaan, dan met waardigheid, zei hij. Afgeknald**".

Als *bleu* was dat voor mij een enorme schok. Wist ik veel dat in april mwami Ntare V standrechtelijk was doodgeschoten. Soldaten hadden **Burundi's laatste koning vermoord**, zes jaar nadat het door Tutsi's geleide leger de macht had gegrepen. Wist ik veel dat de Burundese Arbeiderspartij UBU, die alleen bij de Hutubevolking rekruteerde, voortdurend Tutsi aanviel met de bedoeling "**de hele groep uit te roeien**" ? En dat het leger daarop een klopjacht inzette op al wat Hutu was, met wellicht **100.000 doden** als gevolg ?

Mwami

Ntare V

Ntare was amper 25. Goed twee maand geleden is bij Gitega, op de weg naar Ruyigi, vergeefs gezocht naar zijn stoffelijk overschot. De Leuvense hoogleraar Jean-Jacques Cassiman was al ingeschakeld om zijn DNA te vergelijken met dat van koningin-moeder Baramparaye, wier kist enkele dagen tevoren was opgegraven. Burundi wou, eindelijk, met zijn verleden in het reine komen, en de mwami een eervolle herbegrafenis te geven. Het mocht niet zijn.

1972 was een omineus jaar, dat de hele onafhankelijkheidsgang van Burundi, maar evengoed van Rwanda, in een notedop samenvatte.

Feodaal simplisme

Het lot van Ntare was het lot van hele generaties. Hij had amper zijn vader, Mwambutsa IV, afgezet, of kapitein Micombero greep de macht en schafte de monarchie af. Op amper vier jaar tijd had de aanduiding van een Tutsipremier de Hutu naar de wapens doen grijpen. De vertegenwoordiging van beide bevolkingsgroepen in het parlement sprong meteen uit elkaar, omdat de Tutsiminderheid voor de vlucht vooruit koos om een Rwandees scenario te vermijden.

De Tutsi hadden altijd al als leenheren gefungeerd. Het zijn veehouders, en van Nilotische (of Hamitische) afkomst, die de Hutulandbouwers onder de knoet hielden. Met medeweten én actieve medewerking van de Belgische koloniale overheid. Want anders dan in Kongo, dat eigenlijk vanuit Brussel bestuurd werd, trokken zowel de Duitse als de Belgische toezichhouder de bestaande maatschappelijke verhoudingen door. **Al eeuwen leefden Tutsi en Hutu in een afhankelijk verband, maar sinds het aantreden van mwami Rwabugiri in 1860 tekende een duidelijk leenroerig tijdvak zich af.**

Europese ontdekkingsreizigers zoals John Speke of Graf von Götzen omschreven Tutsi en Hutu als twee verschillende rassen, maar het is eerder de **werkverdeling** die de hiërarchische verhoudingen bepaalde. De indirecte gezagsuitoefening door de Duitsers, die na het Verdrag van Berlijn in 1884 stukken Afrika toegewezen kregen, bekrachtigde de hiërarchie: bij gebrek aan veel kolonisten werkte Berlijn met zetbazen, plaatselijke stamhoofden en de mwami. De Belgische overheid nam die werkwijze over. In 1933 werd een identiteitskaart ingevoerd die de afkomst noteerde.

Met kerkelijke zegen

Omdat het bestuur van Roeanda-Oeroendi heel anders verliep, gaf de **Belgische staat heel wat uit handen**. De staat inde wel belastingen en puurde grote winsten uit de koffieplantages, maar het waren vooral **de missionarissen** die op het terrein met de plaatselijke bevolking werkten. In 1922 werd het Apostolisch Vikariaat van Oeroendi opgezet. De katholieke kerk kreeg ondersteuning voor de uitbouw van missies – onder de Duitsers

waren de lutheranen nog aan zet. Tegelijk werd ook opleiding en scholenbouw doorgegeven aan de paters. Vijftien jaar later telde het Vikariaat al een kwart miljoen gedoopten en bijna evenveel katechumenen. De definitieve doorbraak van het katholicisme werd bezegeld op 17 oktober 1943, toen koning Mutara III en zijn leenmannen zich lieten dopen. *Cuius regio illius et religio*.

Dat lag helemaal in de lijn van de filosofie die de Witte Paters hanteerden. Zij hadden in 1878 de opdracht gekregen na Noord-Afrika ook de Grote Meren te kerstenen. Als leidraad namen ze twee principes: **het Clovisideaal** (bekeer ze top-down, de laten volgen de chef) en de **afrikanisering** (maak u taal, gebruiken en eetgewoonten eigen). De Witte Paters ontwikkelden zich tot een staat in de staat: in 1939 hadden ze 25 van de 30 missieposten in handen, zij namen het voortouw in de zogenaamde "bekingstornado" die rond 1930 op gang kwam. Zij zouden de eersten zijn die **komaf** wilden maken met de **segregatie** tussen Tutsi en Hutu, en die gingen pleiten voor een **meerderheidsbestuur**.

Dat was logisch, want de franciscaan Placide Tempels had in 1945 een handvest opgesteld van de eigen wereldvisie die de zwarten in het algemeen erop nahielden. **Bantoefilosofie** werd een baken in de antropologische en geloofsmatige benadering van de de zwarte. De opvoedende taak van de Witte Paters leidde tot ontvoogding van de Hutu. (Het zou hen na de volkenmoord zuur opbreken, zoals pater Guy Theunis nog in 2005 mocht ondervinden).

In 1958 riep prins Louis Rwagasore op om politieke partijen te vormen met het oog op zelfbeschikking later; 23 formaties kwamen tot stand. Diezelfde Rwagasore stichtte twee jaar later Uprona (Eenheid voor Nationale Vooruitgang), maar haalde de mosterd waar de Belgen dat niet wilden: bij de **bevrijdingsideologen** Patrice Lumumba en Tanzania's Julius Nyerere, en hun grote voorbeeld Nasser.

De tegenstroom

In **Rwanda** werd de leider van de Parmehutupartij Grégoire Kayibanda leider van een voorlopige regering in 1960, kort na de **massamoord op duizenden Tutsi** in november 1959. Eind 1961 brengt hij het tot president. In **Burundi** wordt **Rwagasore eerste minister**, maar veertien dagen later wordt hij **vermoord**. Guy Poppe heeft een indringend stuk onderzoeksjournalistiek aan die moord gewijd, en belicht zowel de rol van de Griekse huurmoordenaar Jean Kageorgis als van zijn opdrachtgevers: Joseph Birori en Jean Ntindendereza, twee leiders van de Belgisch gezinde en Belgisch gesteunde kristendemokratische partij. Toch zal de tusssekomst van koning Boudewijn de terechtstelling van de moordenaars niet kunnen tegenhouden.

Afgang

In beide landen ontspoorde het al dan niet gedwongen vreedzaam samenleven totaal. **Burundi** gleed af naar een eenpartijstaat (1981, onder Bagaza), en is één van de vijf armste landen ter wereld. Een sleutelrol in de moeizame verzoening speelde majoor **Pierre Buyoya**. Hij zette Bagaza af in 1987, voorzag in de grondwet van 1992 het meerpartijensysteem, week voor de gekozen Hutupresidenten Ndadaye (vermoord in 1993) en Nataryamira (mee omgekomen toen het vliegtuig van de Rwandese president Habyimana werd neergehaald), en pleegde een nieuwe staatsgreep in 1996. En slaagde erin een vredesregeling af te dwingen.

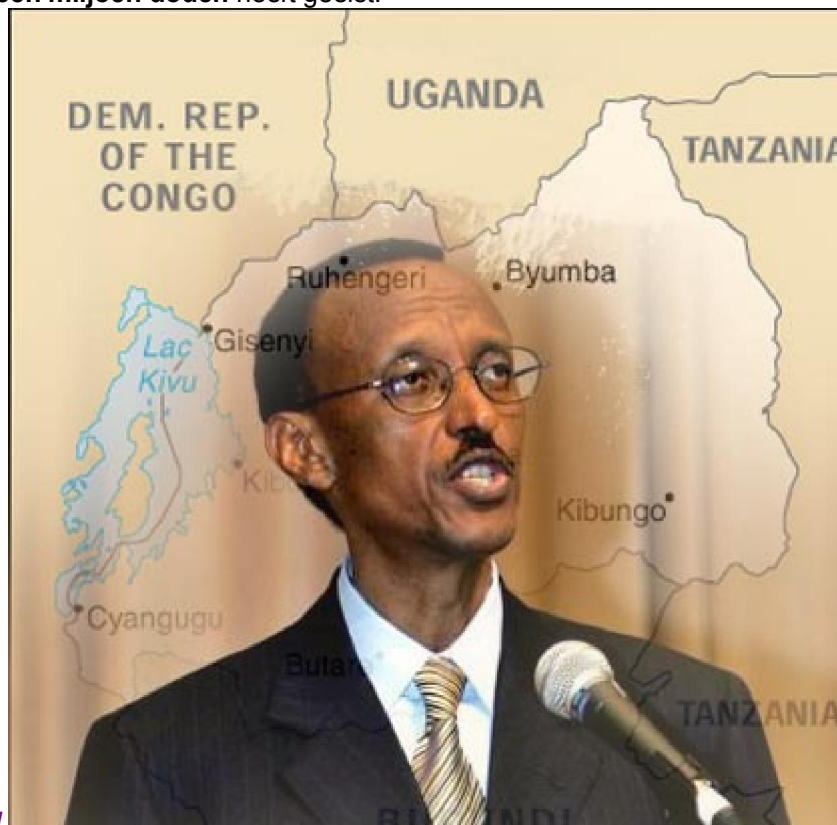
Pierre

Buyoya

Sindsdien hebben Hutupresidenten (Ndazizeye, Nkurunziza) met Tutsisteun het land geleid. Niet dat alle zorgen weg zijn: nog maar pas heeft het leger in de noordwestelijke provincie Bubanza een rebellengroep vernietigd die uit Kongo was binnengedrongen en aanleunt bij de gedroste generaal Aloys Nzabampema.

En ontsporing

Rwanda was in den beginne redelijk stabiel, en Kayibanda werd tot driemaal toe tot president gekozen. maar de etnische konflikten leidden tot de staatsgreep van Juvénal Habyarimana in juli 1973. Zijn dood ligt nog vers in het geheugen. Hij misrekenende zich toen hij de terugkeer verbood van Tutsi die begin jaren zestig naar Burundi en Oeganda waren gevlucht. Het FPR (Rwandees Patriottisch Front) viel daarop het land binnen vanuit Oeganda. Westerse steun (ook van België) kon de aanval stuiten, Habyarimana werd tot democratiseringen gedwongen (1991-93). Het afschieten van zijn vliegtuig, de haatkampagnes van Radio Mille Collines, de moord op Belgische para's, het waren maar voorbodes van een **regelrechte volkenmoord op Tutsi, Twa en gematigde Hutu**, die wellicht meer dan **één miljoen doden** heeft geëist.

Paul

Kagame

De genocide werd maar gestopt toen het FPR het land kon veroveren. Sterke man Paul Kagame leidt sindsdien Rwanda, al is nooit duidelijk geworden wat zijn rol in de conflicten in Kongo is (geweest).

En nu ?

Nog maar enkele weken geleden is het hele verwerkingsproces met de vervolging van 80.000 beschuldigen afgerond. Kagame's vrouw Jeannette heeft vorige week nog een herdenkingsoord geopend voor de 30.000 slachtoffers die de Interahamwe maakte in en om de kerk van Cyanika. Ze riep op tot vergeving en samenwerking. Kagame zelf is erin geslaagd (ondanks felle beschuldigingen vanuit Frankrijk) zijn land tot **één van de minst korrupte in Afrika** te maken (8ste op 47). Dat is geen kleine verdienste, net zomin als de afschaffing van de doodstraf. Of België met zijn verantwoordelijkheid in het reine is gekomen, staat nog te bezien.

Lukas De Vos

LEZERSREACTIES

Syrië en de linkerzijde

Beste Jan-Pieter,

Deze link gaat over Syrië. Het is een filmpje dat nu via facebook en youtube verspreid wordt.

http://www.youtube.com/watch?v=hfC1DwijyD4&feature=youtube_gdata_player

In Frankrijk heerst er **bij veel progressieven ontredde over de theorieën die door heel wat linkse intellectuelen over Libië en Syrië verspreid worden**. België is hier geen uitzondering op (op de theorieën die hierover verspreid worden), en ik vind het een teken van de intellectuele armoede van links.

Maar bon, wie ben ik ? Het filmpje werd ondermeer gemaakt door de conspiracywatch.info. Ik kan mij daarbij aansluiten, enkel het liedje op het einde vind ik niet te doen...

Groetjes, Bernd.

PS Nog een interessante link : http://www.lepoint.fr/monde/donatella-ravera-il-n-y-a-pas-de-guerre-civile-en-syrie-19-06-2012-1475084_24.php

Antwoord; Beste Bernd, ik kan je visie beamen. Ik lees ook de kranten, volg de journaals en zoek alternatieve bronnen maar veel duidelijkheid levert het niet op. Want het Syrische verzet is sterk verdeeld en we kunnen vermoeden dat Amerikanen en Saoedi's aan het stoken zijn. Syrië treffen is voor hen misschien wel de makkelijkste methode om Iran te verzwakken. En wat is dan weer de rol van Rusland, China, Turkije, Israël en andere 'spelers' ?, Vg, JP

SPORT

Spanjaarden geven Belgen een voorbeeld van "Eenheid maakt kampioen"

"Wat opvalt bij die Spaanse ploeg, in vergelijking met Nederland bijvoorbeeld, is de enorme solidariteit."

Aldus tv-commentator **Peter Vandenbempt**, nadat Spaans aanvaller **Fernando Torres** die in de finale tegen Italië (4-0) slechts laat mocht invallen, liever een ploegmaat liet scoren dan alleen topschutter van het Euro-toernooi te worden.

Na afloop van de finale zag je zondag wel enkele spelers met een Catalaanse vlag het veld oplopen. En in andere commentaren kwam vaak aan bod hoe verdeeld Spanje is tussen zijn regio's. Maar **als het er op aankomt, staat er wel één nationale Spaanse ploeg die nu al 2 keer Europees kampioen geworden is en de Wereldbeker Voetbal won.**

De Vlaamse zuurpruim Jan Callebaut kan er een punt aan zuigen. Het vroegere 'grote licht' van de VRT mocht in De Morgen van zaterdag een vuurtje stoken over hoe de Belgische voetbalbond de provincie Brabant maar niet splitsen wil. Taalaracistisch splitsen.

Mooi was zondag overigens ook hoe de Spaanse spelers hun verliezende **Italiaanse collega's gingen troosten. Voetbal: het kan wel degelijk naties op vredelievende wijze samenbrengen.**

"Met een dom spelletje", zult u misschien verzuchten. "Een bal proberen te pakken te krijgen en hem dan weer wegsjotten". **De Spaanse nationale elf al eens zien spelen ?** Het tik tak spel tussen de Spanjaarden getuigt wel degelijk dat het slimme jongens zijn. De Spanjaarden weten ook hoe te voetballen zonder (zware) fouten te maken. Geen potstampersvoetbal. Maar gemillimetreerd juist gegeven passes. Intelligente loopacties ook. En zo slagen de Spanjaarden er zelfs in om recht door het centrum van een verdediging vooruit te voetballen tot het een keertje lukt de bal tegen de netten te prikken. **"Als een specht: blijven ze kloppen tot ze er door raken"**, verwoordde een commentator het.

Er is overigens nog een reden om voetbal serieus te nemen: het is dé wereldsport. Overal gespeeld. Overal bezielt het jongeren om te sporten, om van hun leven iets te maken. En over heel de planeet kijken mensen er graag naar. Over alle leeftijdsgrenzen heen. Over alle klasse-; sekse, ethnische en nationale grenzen heen. Kortom: een echt communistische sport !!! (jpe)

Le foot, l'histoire et la littérature

Au moment où la France pleure encore son équipe perdue à Kiev – et pour cette dernière chronique de la saison- je voudrais vous recommander un petit livre subtil, intelligent et émouvant. « **Gagner à en mourir** » de **Pierre-Louis Basse**, paru récemment chez Robert Laffont, c'est une autre façon de parler du football, d'un match impensable qui se déroula un jour sur les terres mêmes de l'Euro 2012. Pierre-Louis Basse est un ancien reporter sportif qui fit les beaux jours du ballon rond avant de s'accomplir en écrivain et de nous offrir quelques pages d'une littérature hors du commun.

Le cœur du récit – sa surface de réparation- est l'histoire méconnue d'un « **match invisible** » dont il n'existe pas d'image, celui qui le 9 août 1942 opposa les joueurs ukrainiens du FC Start à une sélection des meilleurs joueurs de l'Allemagne nazie. Au stade du Zenith, les joueurs ukrainiens, souvent issus du Dynamo- savent que s'ils gagnent, ils risquent la mort. Les occupants exigent la victoire. Et pourtant les Ukrainiens jouent et gagnent. « C'était un match à pas comptés vers la mort » écrit Basse. Ils seront arrêtés, emprisonnés, et pour la plupart exécutés par les Nazis pour le prix d'une victoire qui était une résistance.

Mais avant d'en arriver là, Pierre Louis Basse prend des chemins de traverse. « J'ai aimé le foot comme on aime son enfance », écrit-il. Mais ce foot était d'emblée mâtiné d'histoire car l'auteur naît et grandit dans une famille communiste à une époque, rappelle-t-il où « Le PC représentait encore 20 % de l'électorat et où, comme il dit, sa mère Esther » ne plaisantait pas avec la construction du socialisme.

Le jeune Pierre Louis Basse regardait donc les matchs avec les yeux d'un petit Komsomol - d'un jeune militant communiste- et ne supportait que les équipes soviétiques. Et c'est ainsi qu'il retrouva la trace de ce match du 9 aout 1942. Mosaïque de mémoire personnelle entrelacée de fragments d'histoire de la seconde guerre mondiale, confrontation des mots et des morts et souvenirs de cette **culture communiste** aujourd'hui perdue pour l'auteur mais qui a laissé des traces. Il y a des moments privilégiés pour lire un livre : pour dépasser la bourrasque médiatique de l'Euro, aujourd'hui est le temps de « Gagner à en mourir ».

Hugues Le Paige

De Groene Belg-Abonnement

Voor ieder met beperkt budget: 10 tot 25 Euro / jaar

Gewoon abonnement: 50 Euro / jaar

Steunabonnement: 75 of 100 of ... Euro / jaar

Abonnement te betalen op BE13-4253-1567-1139 - BIC: KREDBEBB

van vzw Mediadoc, Broux 73, 4830 Limbourg www.mediadoc.be - www.degroenebelg.be

*De Groene Belg is een onafhankelijke uitgave van vzw Mediadoc. Voor alle correspondentie:
mediadoc.diva@skynet.be*